

ningen endnu har kunnet holde sig. I de større Kommuner er man kommet langt bort derfra, idet man der er kommet saa vidt, at man ikke alene er gaaet helt udenom Distriktslægerne, hvad Sygeplejen for fattige og alderdomsunderstøttede angaar, og er gaaet over til private Læger, men man har endogsaa ordnet det saaledes, at de fattige og alderdomsunderstøttede har frit Lægevalg. Saavel i det andet Ting som i Kommissionen har der været fremsat Forslag om at yde Kommunerne noget Vederlag for den Ret, som utvivlsomt bliver borttaget fra dem ved denne Lov, nemlig den, at faa en Embedslæge ansat, som Kommunen kan henvende sig til, naar der er Tale om Sygepleje for de Mennesker, hvis Sygepleje paahviler Kommunen, altsaa de fattige og alderdomsunderstøttede, en Embedslæge, af hvem de kan fordre, at han skal udføre dette Arbejde. Lad være, at denne Ret som tidligere berørt ikke er blevet brugt i hele sin Udstrækning, saa er det dog en Ret, der bliver borttaget fra Kommunerne, og hvis man vil fastne sin Opmærksomhed paa det, som det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Sonne) udtalte om de mange udførlige Mæglingsforslag, der er opstillede for at forebygge mulig Kamp mellem Lægerne og Kommunen, saa vil man se og forstaa deraf, at Kommunerne meget let kan føres ind i ret vanskelige Forhold ved den nye Ordning.

Det ærede Medlem fra Saksøbing (Rørdam) udtalte nede i Folketinget, at Lægerne var et fredsommeligt Folk, og det kan jo godt være, at hver især, hver Læge for sig personlig, er overordentlig fredsommelig, men de har den Vane, at de sommetider optræder som Korporation, og det er bevist, at Lægerne her i Landet har den stærkeste Fagforening, som eksisterer, den stærkeste Fagsammenslutning, man har her i Landet, og denne Fagsammenslutning har adskillige faaet at føle, Sygekasser og Kommuner, lejlighedsvis ogsaa den Kommune, hvortil jeg hører. Det ærede 2den Medlem for 5te Kreds (Sonne) udtalte, at naar der kom Konflikt, kunde det være rigtigt, at der var stedlige Læger, der medvirkede. Men det vil aldeles ikke nytte noget, for Sagen vil gaa tilbage til Fagforeningen, og man kan altsaa lige saa godt straks lade den Voldgift, som skal

sammensættes, sammensætte af Fagforeningen. Men hvorledes dette nu end forholder sig, saa er Forholdet det, at ved den Ordning, der her er Tale om, berøver man Kommunerne en Ret, de hidtil har haft, og paalægger dem større Byrder, saa at de ledes ind i Forhold, hvis Konsekvenser man ikke kan overskue, medens disse forebyggende Bestemmelser tydeligt viser, at man aner, at de kan faa et temmelig stort Omfang. Dertil kommer, at Sygeplejen mere kan siges at være en Samfundssag end en kommunal Sag, at den ligesom alle andre Samfundssager, der bliver lagt over paa Kommunerne, tynger mere paa den ene Kommune end paa den anden, og at det derfor var naturligt at søge at lægge saa meget som muligt over paa det store hele Samfund. Ud fra disse Betragtninger blev det af et Mindretal i Kommissionen foreslaaet, at Staten skulde yde sit Tilskud til den kommunale Lægehjælp, svarende til $\frac{3}{4}$ af de Udgifter, som Kommunerne faar til Sygehjælp og Sygepleje. Der vilde ikke være noget urimeligt deri, det vilde være fuldt retfærdigt og rigtigt at gøre det netop ved denne Lejlighed, da der foretages en Omordning, men det har vist sig uigennemførligt. Dette beklager jeg i høj Grad, men jeg skal ikke tage Spørgsmaalet op igen, jeg indser Unyttens deraf. Og da Loven ellers vil medføre sine store Goder og tilvejebringe en Ordning af Forhold, som hidtil nærmest har været ordnede paa bedste Beskub, som man de forskellige Steder bedst kunde, skal jeg anbefale Lovforslaget til Gennemførelse, som det foreligger.

Ogsaa mod det andet Lovforslag har jeg en Anke, der ogsaa har været fremdraget i Medicinalkommissionen og været Genstand for megen Drøftelse i Sundhedsstyrelsen, i det andet Ting og i Regeringen. Den angaar Embedslægernes Forhold. Embedslægerne fritages efter Lovforslaget for kommunal Praksis, idet de ikke faar mere med denne at gøre end enhver anden Læge. Man foreslaar dette ud fra den Betragtning, at som Forholdene gennem Aarene har udviklet sig, er der kommet saa mange Institutioner, saa mange Love, saa mange Foranstaltninger til, som alle gør et Lægetilsyn nødvendigt, at den offentlige Hygiejne nu kræver ganske anderledes Foranstaltninger og ganske anderledes Tilsyn end tidligere,